

3. szám.
Jan. 21-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz sept.–dec. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál.
Kiadó-hivatal : Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

DIOGENES ÉS A SZOBROK.

Diogenes, a kit kutyabölcsek
Csúfolának tudós kollégái.
Az igaz, hogy kutyamódra tudott
Egész világ ellen allegálni.
Ugatott, mart, mint a lánczról szakadt
Kutya, és hált a puszta ég alatt.
De egyet nem tanult a kutyától
— Kezet nyalni s farkesóválni hátul.

A mint hever künn a közkút mellett
S elhányt tökmagokat rág ebédre,
Meglátja őt Dyoníz kegyencze
S elegyedik vele ily beszédbe :
„Lásd, ha jó szót adnál Dyoníznek,
Nem kellene most tökmagon híznod.“
Felel a bölc : „ha ennél tökmagot,
Nem kén' Dyoníznek jó szót adnod.“

Még is egyszer rávevék baráti,
(Hogy lehetett ily „lump“nak barátja?)
Hogy bizony már rongyos a csizmája,
S köröskörül lyukas a kabátja :
Annyi az úr széles Athénásban,
Hogyha megkérné őket alássan,
A bizony nem lenne nehéz dolog :
„Jól van, mond a bölc; megyek, koldulok.“

S ment és talált a vár kapujában
Egy nagy urat : — kőből volt faragva.
Phidias vagy nem tudom, ki véste?
Fülepek, vagy kinek volt a szobra?
A bölc megállt az előtt, levette
Öcska sipkáját, kezét emelte,
S mint vak koldus a sokadalomba'
Szóla hozzá szörnyen rimánkodva.

„Oh uram, kegyelmes és nagyságos.
A mivel az istenek megáldtak,
Pillants félre, nézd üres tarisznyám.
Nem ettem ma, azt se tom, hol háljak?
Ha méltóztatnál valamit adni
Adjon neked Zeüsz ezerannyit.“
A szobor csak hallgatott és nézett,
Szóra sem méltatva az egésztest.

Diogenes ekkor alább kezdte
„Hiszen uram, nem kérek én semmit,
Ne adj nekem, ne nyúlj a zsebedbe.
Van szállásom, van otthon mit enni.
Inkább arra kérlek esedezve,
Kérésem óh füleden ereszd be.
Én tőlem még azokat is vedd el,
Miket adtál, de mi nekem nem kell.

Vidd el tőlem odább büszke várad
Mitől reggel nem süthet rám a nap.
Hogyha phalanxaidat nem látnám
Azzal sem lennék boldogtalanabb.
E sok mihaszna archont és bölcsét,
Hijába a pénzt rájuk ne költsed,
Vedd el uram tőlem mindenestül
Én odadom szíves örömeüstül.“

A szobor csak nem ád neki választ.
Látják ezt a többi jó barátok :
„Óh be nagy bolond vagy Diogenes,
Hisz ez itten kőszobor, nem látod?“
Kő biz ez, de ép azért instálom,
Hogy azután nagyon ne csodáljam,
Ha majd élő embert kérek szépen,
S az is úgy tesz, — mint e szobor képe.

K—s M—n.

KI HÁT AZ A KAKAS MÁRTON?

Igaz történet. A szerkesztőtől.

Jó idő óta, hol levélben, hol galléromnál ragadva, kérdegetnek itt is amott is, hogy bizonyos Kakas Márton kilétéről és hollaktáról adnék tudósítást; mindezen kérdezősködésekre eddigelé jónak találtam kitérőleg felelgetni, azt is gyaníthatva, hogy tán e kíváncsiság olyan érdemes urakat is bánthat, a kik szeretnék megtudni, valyon ez a becsületes ember hol csavarog olyankor, a mikor más becsületes ember a személykereset-adót fizeti? s hol lehetne egy szerény Mahnzettellel rátalálni s holmi restántiákat anno ennyi meg ennyiből megsteuereintreibolni rajta? Azt épen nem mondhattam a kérdezősködésre, hogy én magam legyek az, mert akkor rám nyomják, hogy két fejem van, fizessek mind a kettőtül; azt sem válaszolhattam, hogy nem ismerem, mert hiszen hűséges dolgozótársam. Hát csak tartottam egy ideig a közönséget holmi „ibis, redibis“-féle válaszokkal; hanem valamelyik vasárnap nagyon megszorítottak. Ez a jámbor barátom valami verset irt, nem tudom én, mit? azt elszavalta valaki, nem tudom én, ki? valami műversenyen, nem tudom én, hol? végül a közönség hitta a szerzőt. Mi lesz ebből? gondolám magamban; valyon megtartja-e azt a regulát, a mit a hajdani ördögidézések formuláztak: — „jelenj meg előttem tetszetős, deli legény alakjában és engemet meg ne ijessz; s hozz én nekem harminczháromezer darab aranyat, kelendő pénzben!“ — Hm; magam is elvinném.

De biz az én Spiritusom nem jelent meg; utoljára engem kezdtek el döfölni könyökkel, hogy adjam elő, hova tettem?

Már most tehát, nehogy rám fogják, hogy katonaköteles egyént rejtegetek magamnál, kénytelen vagyok elmondani az egész történetet, elejétől fogva, azon módon, a hogy megtörtént; a maga tiszta valóságában.

A mint a tisztelt közönségnek tetszik mindeféle irkafirkáimból tudni, én egy savanyúkedvű, mogorva, haragos ember vagyok; a kinek abban telik kedve, ha más embert ijeszgethet, szomoríthat, méregbe hozhat. Ez énnekem a hivatalom; — ezért engem rendesen fizetnek.

Ezért én irok mindeféle szomorú és rettenetes történeteket s úgy esztendőnkint tiz, tizenöt embert, néha azonban rámegy ezerre is, a kiket mindeféle halálnemével megöldösök, s az én nekem nem kis fáradságomba kerül, mert azok védelmezik magukat, s egynehányszor, kicsi hija volt, hogy ők nem öltek meg engem.

Egyszer, — épen a Véres könyvet irtam, — melynek folytán szerződésem volt a kiadóval külföldi utakon, módokon százötvenezer embert ágyúval, löporral, vízbefojtással és kardélével kiirtanom.

Épen új halálnemeken törtem a fejemet; a midőn egyszer csak az a csoda történik velem, hogy a tollam nem akar fogni a papíron. Akár hogy nyomom, erőtetem, nem ád ki egy árva betűt sem. Megtörlöm, megfaragom, újra tintába mártom; mind hiába: a toll nem akar a véres munkának részese lenni.

Valahányszor leteszem kezemet az íróasztalra, lámpásom üvegharangja mindig egyet kondul, mintha órát ütne.

Haragosan új tollat szúrok a töviskes disznótollszár végébe; ez már majd fog; mikor akarom folytatni a megkezdett írást, nincs seholy; kere sem félóráig, felhányom az egész asztalt; utoljára megtalálom a fiókom legeslegfenekén, a hol az örök tüzre kárhoztatott vadkéziratok álltak. Hogy került ez oda? Bánom is én! Boszorkányság. Törődöm is én boszorkányokkal! Idegen aszszonyszemélyekre semmi gondom.

Mikor aztán megint írni akarok, nagyot hor-

kant a lámpásom, mintegy fojtogatott ember s menten elalszik. Persze, nem volt fölhúzva. Nem ijedtem meg a sötétben, újra fölesavartam a lámpást meggyújtottam s makacsul fogám a tollat, de már most azért is egyszerre ezer embert nyakazok le. Hanem azalatt a tinta beleszáradt a tollamba megint.

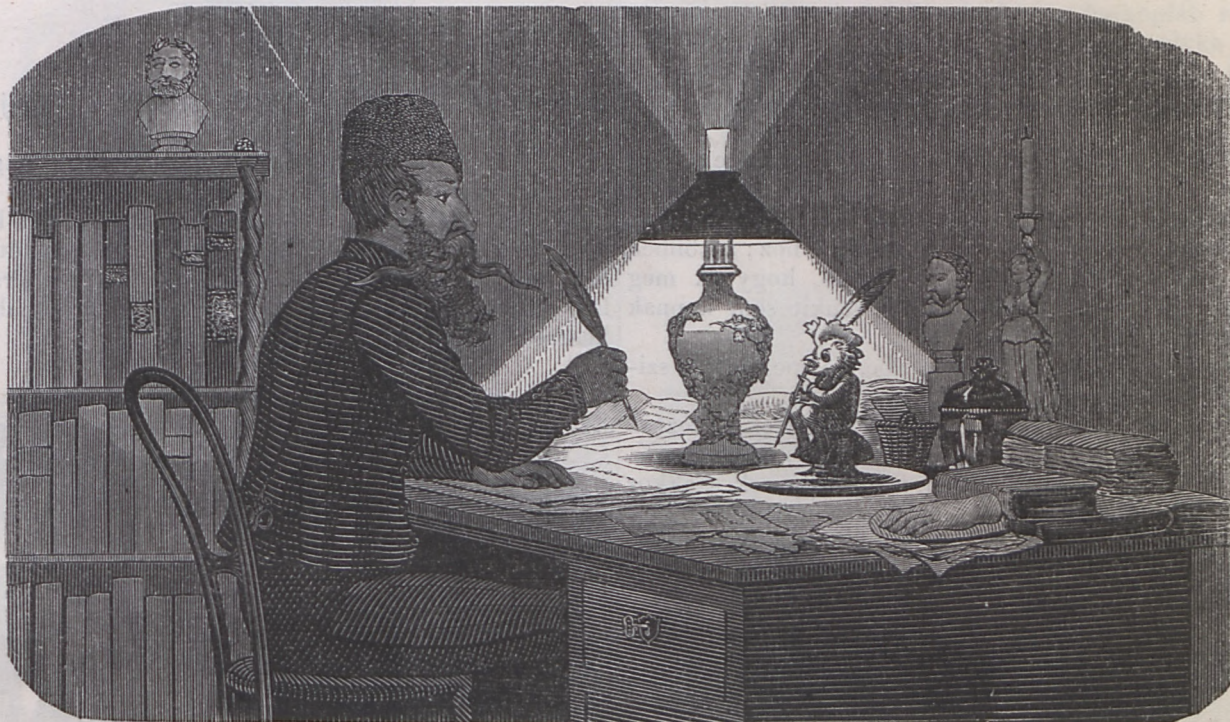
A kalamárisba akarom mártani, s ime külö-

mentében, sarkantyús csizmákkal a lábán, s piros kakastaréjos fejjel; egyik kezében író tollat tartva, másik kezének felemelt újjával engem fenyegetve.

Ijedten kaptam le a süveget fejemről :

— Alászolgája! Kihez legyen szerencsém?

— Csak tessék feltenni! szolt a kis kobold tollsíp hangon; régi ismerősök vagyunk.

nös meglepetésemre, a tintatartóm tetején egy kis furcsa figurát látok ülni; a ki nem tartozott íróasztalom gnómjai közé.

Egy arasznyi emberke, finom mókusprémes

— Nem emlékezem, hogy lett volna szerencsém.

— Én vagyok önnek a „Spiritus familiárisa“.

(Folytatás.)

Megtisztították a lovát!

Bokrossy úr nagyon jó gazda volt; különösen szeretett lovakkal spekulálni. Mikor országos lóárverések voltak, hetvenet nyolczvanat összevett, tiz-husz forintjával, azt állítva, hogy majd kiépülnek azok ő nála s akkor tizszeres árával kelnek el.

Történt azonban, hogy a vett lovak között egy, — hogy is mondjam csak? — *náthás* vala. Ez a baj pedig a lovaknál nem csak halálos, hanem ragadós is, úgy hogy Bokrossy úrnak a lovai közül e miatt vagy egy, vagy kettő halálra vált, a mi- ket azután rendesen a tanyán lakó juhászhoz

küldözgetett ki; az pedig tudta már, mit kell velük csinálni, leütötte a párákat, meghámozá, a bőrtöket tőle hordta el a zsidó; ő csak a rovással számolt be az urának.

Egyszer eszébe jut késő este Bokrossy úrnak, hogy holnap úsztatni kellene a bárányokat, nosza rögtön menjen ki az ispán a juhászhoz s mondja meg neki, hogy reggel ne hajtja ki a nyáját; hogy pedig annál gyorsabban járjon, itt van a földesúr saját paripája, felnyergelve, kapjon fel rá s vágtsasson ki a tanyára.

Az ispán szót fogadott, elnyargalt, jó sáros

volt az út, a paripa meglehetősen befecskenkedte magát a tanyáig; ott leugrott a lovag a nyereg-ből, kezébe adta a bojtárnak a kantárszárát, hogy a míg ő odabenn végez a számadó juhász-szal, *tisztoqassa meg egy kicsit* ezt a lovat.

Egy óra mulva mindent rendbehozva a számadó gazdával, jön vissza az ispán s kérdi a bojtártól.

— Nos hol a paripa? meg van-e már tisztogatva?

— Meg bizony. — Ahol van! Már ki is van feszítve a büri!

A jámbor teremtés azalatt szépen lehántotta az ezerkétszáz pengő forintos telivérről a bört!

K—s M—n.

Legegyszerűbb harangöntés.

Elhasadt T—n a nagyharang, újra öntésére a legnagyobb buzgóság kifejtése után békerült 30 váltó forint kerekszámába; de ennyiért senki sem vállalta fel az újra öntést, pedig folyamodtak fűhöz fához; a többek közt előhozák ügyöket X. úr előtt is, hogy ők meg akarnák öntetni a harangjokat; de senkit sem kapnak ahhoz értő embert.

— Csak hozzák ide Csengerbe, én megöntöm szívesen 30 forintért — mond X. úr.

Az atyafiak örültek neki. Úgy is tettek, elhozták szánon a hasadt harangot egyenesen X. udvarába; X. úr egy napot tűz ki, a melyen megjelenjenek s akkor szemök láttára megfogja önteni a harangot. Az idő eljött, az atyafiak számosan megis jelentek, s X. úr szemök láttára megöntötte a harangot egy veder vízzel,

mely azonnal reá fagyott, csak már a 30 forintot ne adták volna oda neki előre, mit a nemes vármegye sem ítélte vissza, sőt a perköltséget is az atyafiaknak kellett hordozni.

A magyar pof.

A nagy cholérában tilos lévén egyik helyről a másikra a közlekedés, a zárrendszer fentartása végett R. város tanácsa a városból ki- és bevezető utakra öröket

állíttata fel. Ezen örök egyike éjszaka egy feléje közelgő egyént ekéj szolítá meg:

— Állj! ki vagy? német vagy-e, vagy magyar?

Az idegen mit sem felelt, hanem még inkább közeledett az őrhöz; mire az egész indulattal ismét kiált: „állj, ki vagy?” subája alól, úgy találta arczúl ütni az órét, hogy az legottan a földön elterült. Eme siralmas helyzetéből felocsudva az őr, bemegy az őrszobába elkeseredetten, imigy referál társainak:

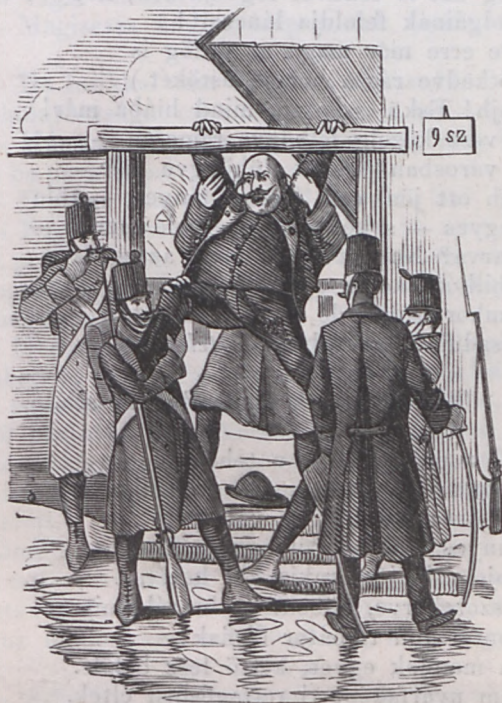
— No ez csak ugyan magyar, mert a pofámra nyomta a czimert.

Nemes ellenszegülés.

Sűrűn esett a hó, de azért nemes K—csi Boldizsár urambátyám a kis kapuban állt s bundájába burkolva kedélyes pipaszónál nézte az időt. Egy csapat katonaság ment el épen háza előtt, mely csapat látszólag nem volt tisztában azzal, hogy merre vegye útját; a parancsnok tehát odafordul Boldizsár bácsihoz. A társalgás németül folyt a tiszt részéről, urambátyám deakul felelt.

- Fene dolog, így kalauz nélkül masirozni, uram.
- Bizony fene.
- Még pedig ily czudar időben.
- Az igaz, hogy nem valami kisasszonyos.
- Tudja az úr, hogy merre van Ó-Kécske? . . .

- Tudom-e? . . . hogy a mennykübe ne tudnám?
- No ha tudja az úr, hát vezessen bennünket, de szaporán! . . .
- Micsa? én? vezetni!
- Ne reflectáljon kérem, hanem előre!
- Urambátyám a házba akart bemenni, de két legény bundagalléron csipte, Boldizsár bácsi pedig kemé-

nyen körülmarkolta a kapufélfát, s nagyokat káromkodott.

— Engem, nemes embert? . . . Nunquam, potius todtshlagen!

Hogy ette meg az x-i kántor az ördögöt?

X—en az ó temetőben áll a templom s mellette a harangláb.

Egyszer csak elkezd a harang szólni éjfél tájban, szép halkal, rendes taktusra, mint mikor a bakter fogja a kötelét.

A bakter siet a haranglábhoz, megtudni, ki avatta magát az ő tisztébe s ily szokatlan időben? Azonban nagy megrémülve s lélekszakadva fut vissza a kicsődült falusiakhoz s beszél, hogy ott volt egészen a harangok alatt; látta, hallotta, hogy inog, szól a harang, a kötele hajlong idestova, de a kötél végén senkit se látott; ez nem jó lélek munkája . . .!

A harangozás és a rémület minden éjjel megújult. Nappal összevissza-nézték a haranglábát, a harangot, de mindent rendesen találtak, és senki sem tudott okos lenni az éjjeli harangozásra nézve.

Voltak azonban, kik azzal gyanusították a baktert,

hogy a falu korcsmájából ment a kísértet lesni; azért is néhány nap mulva számosan összevívén magokat: gyertyával, lámpással közeledtek a haranglábhoz. Mindent úgy találtak, a hogy a bakter mondta: a harang szólt szépen, rendesen; feljebb s alább rángatózott a kötele, de biz azt egy lélek se fogta.

A rémület még nagyobb lett. Napszállat után senkitem mert a küszöbén kilépni.

Végre a fiatal kántor ajánlkozott jó áldomásért megfogni a gonosz lelket; s a mint ismét megszólalt a harang: csendesen odalopakodott, a harangláb rovátkáin felmászott . . . s ime: egy szép gunárpulyka ült a kis harang koronáján, hol éji szállást keresett, s kedélyesen himbálta magát a súlya alatt lendülni kezdő harangon, kiterjesztett farkával mint egy nagy legyezővel tartván ügyesen az egyensúlyt. Ez okozta a harangozást.

A kántor kitekerte a kísértet nyakát még a hely

színén, s hazamenvén csendesen, jó vacsorát csapott belőle.

A rögtön megszűnt harangozás után a kántorhoz gyűltek a falusiak, s kérdék: hogy csakugyan megfogta-e az ördögöt? — de mily nagy lón álmélgodásuk, midőn ezt a feleletet nyerték:

— Meg bizony! már meg is ettem!

HARPERS FERRY OSTROMA.

(Igaz történet.)

„Tessek, tessék mekhallkatni,
Denerjű szep hisztorie!
A nat, hires szapat Status
Megttertent eszt komedie!
Tulili! Tulili! Tulilili!“

„Túl messze messze Operentían, —
Ott a szabadság és csodák honában,
Hol a rabszolgaságnak Káin bélyege
Mint férfi arcán a pofoncsapás
Ég e dicső nagy nemzet jellemén!
Virginia penészes börtönében
Bitóra várva öt rabszolga ül.
Mi vétjük? Hah a vakmerő kutyák
A jármot únni és lázongni mertek!
Méltók a legmagasb fán veszni el.“

Tessek, tessék mekhallkatni, stb.

„Harpers Ferry, s környékén hire fut,
A vakmerő rabszolgaellenes párt
Pogánykarokkal hogy betörni, és
Az áldozat barmoknak lánczait
Letörni készül, ám kerüljön ez
Bármennyi vérbe áldozatba is! —
A megriadt nép, zsoldosít legott
Szétfuttatá, állnak körül a várost,
És védjék a roszt lelkiismeret
Rémlátó gyáva rettegéseit.“

Tessek, tessék mekhallkatni, stb.

„Leszállt az éj, riasztó árnyakat
Hordozva lomha, terpedt szárnyain.
Minden szemet kerül az álom,
A sziv dobog legkisebb rezzenésnél,
Minden érzék feszülve rémesen —
S im hah! mi volt ez? Puskaroppanás!
Igen, e hang lövés, vészlárma volt!
Hah, itt van itt a végső pillanat! . . .
Mindenfelé zavar, lótás, futás.
Kéztördelés, sirás és jajgatás!
Anyák szivükre siró kisedet
Szoritnak. A családfő megragadja —
Ösfegyverét? Oh nem, csupán kalapját,
És elrohan — csatába tán? Oh nem,
Csak fölfelé, föl a magas tetőkre,
Avagy le, mélységes mély ágy alá!
Harangok zúgnak borzadalmasan,
Nyitvák a templom szárnyas ajtai,
Az istenekre most szükség vagon,
És tésznek is rettentő fogadást

Siró szemekkel, reszkető ajakkal,
A vész ha elmúlt, hogy ismét feledjék.
Még azt is esküvel fogadja sok, hogy
Szolgáinak feloldja lánczait!
(De erre már maga az ördög is
Kétkedve rázza borzas üstökét.)
Hajh! Eskü, szépszó, mind hiába már!
A vész közelg felbőgve rémesen —
A városban pusztit dühöngve már —
Hah ott jön, ott! Szeme fényes, — füle
Hegyes — s két szarva égfelé mered —
Szarva? No hát igen; mert az egész
Ribilliót okozta egy különben
Jámbor, solid, de most lövés után
Bőszdühre ingerelt fejős *tehen!*

Tessek, tessék mekhallgatni, stb.

„El a piacra érve a tehen,
Megáll; körülnéz, majd gondolkozik
És látva sok halálra vált pofát,
Gúnyos ajakkal föl nagyot kaczag,
Majd csipejére rakja két kezét,
S szót kérve, köhent és beszél imigy:
Hontársaim ti bátor férfiak!
Én mondok egyet, kettő lesz belőle.
Lám nyárfaként ti rettegésben éltek,
Nincs nap — nincs így nyugalmas éjetek;
Most is mi rútol megszeppentetek!
Hát jól van így? „Oh nem, nem jól van így!“

Én tudnék adni egy okos tanácsot!
„Oh szólj, tanácsolj lángeszű tehen,
Ezennel im Sheriffnek megteszünk!
Kiallhatatlan már e rettegés!
És asszonyink szegény nőink fölött
Átokra válik már a sok mosás!
Oh szólj, tanácsolj lángeszű tehen!“
Tehát figyeljetek! Egyetlen egy
Mód van csupán, kiáltatok velem:
Testvériség! Nincs több rabszolgaság!“ . . .
Gyanús moraj kél a tömeg között:
„Merő tehenbeszéd az ily tanács,
Hisz ennyit én magamtól is tudok!
Testvériség! Ejh beh tehenbeszéd!
Már csak maradjon inkább: félsz, s mosás
De éljen éljen a rabszolgaság!

A nat hires szapat Status
Mekttertent eszt komedie!
Tulili! Tulili! Tulilili!

Ludas Matyi.

A taligás lova.

Egy taligásnak furcsa kis tömsi lova volt, fényes fekete szőrű, gömbölyű, hunyorgató jószág, szóval, egészen elbájolta a taligánlevő teri (teher) bokkrétáját; ki nem is gyhőszte eléggé dhücsöíteni a Kanit nyeregben fumigáló gazdájának. Ez hallgatta nagy flegmával; míg egyszer végre odaszól:

— Megiszsa ám az még a bort, olyan tulajdonsága.

— De Iczikkel nem lehet ám bhulunddá tenni, ezt az uj thulajdonságát csak mégse hiszi a kaninak.

— Már az pedig úgy van, hiszi vagy nem hiszi, — fejezte be az érdeemes 325. numerus.*)

— De csak nem mer khend fugadni, há?

— Fogadni? nem fogadok rá, de ha nem hiszi az úr, hát próbálja meg, ahun — ni, nem messzi van már a „Csillagos,” vegyik neki egy jó pohár bort, majd meglátja, hogy megiszsa.

A kíváncsiság is dühös állattá lesz, ha ingereltetik s elszabadul; — elszabadult Iczikben is, s beleásta körmeit a pazarlás utálatával jól elkészült kebelbe, s marta belőlről akarátát. Következése az lett, hogy a „Csillagos” nál csakugyan kért egy meszely bort az úcsübbikbül, mire Mihály gazda megjegyzé, hogy a vereset jobban szereti.

Kínálja a műélv vágyó ifjú erősen: — ne khis khani, ne! — hanem az érdeklett megszagolta ugyan, de azután a fejét is elfordította s hunyorgatott humorisztikus módon arra a gondolatra, hogy úgy viszik utána.

— Adja ide csak! nem tud az úr hozzá! — szóló Mihály gazda, ki úgy látszik, megszánta ez esetlen jó akaratot, vagy megaprehendálta a mondást: „lám, hogy nem kell!”

— Dehogy nem kell... Ne kani, ne! Hüü! bizony nem ennek most; na majd kell hát nekem! — s felhajtotta.

Hogy lehet a rókát oly helyzetbe hozni, hogy két bőrt lehessen róla lehúzni.

Nem rég történt, — persze Angliában, — egy jámbor atyafi okos gondolatában csak hamar elszánta magát, hogy egy felebarátjától egy ökröt ellopjon, mi szerencséjére, vagy inkább szerencsétlenségére sikerült is neki december 15—16-ki éjjelen, s az ökröt szépen haza is hajtotta, levágta s husát jó bajtársaival felosztva a bőrt egészen magának tartotta; azonban a káros gyanuja által utba vezetve, már másnap korán reggel constablerekkel a tolvaj házánál megjelenik sházkutatás után csakugyan ökre bőrére ráismer, a bőrt a talált hussal elkoboztatja s az atyafit becsipeti; azonban, miután ez

*) Kalapjuk mellé madzagra, s néha felfordítottan, kötve viselik a számot.

ellen a bünvádi kereset megindított, ő csak hamar itélet-hozatalig szabad lábra bocsáttatott. Ez esetről a közben értesülvén a szomszéd helybeli sheriffek, abban még más bibit is letek fel, s csak hamar ott teremnek s a már odahaza levő tolvajt a helység házához citálják, protocollumot vesznek fel vele, s miután a nacionalejét leirták, ezen kérdést intézik hozzá:

— Miért nem jelentetted be fogyasztási megadóztatás végett azon ökr levágását, melynek husát nem magad használatára szántad, hanem többek között felosztottad s mely következőleg fogyasztási-adó alá esik?

Felel a bünös: — „engedelmet kérek a tekintetes sheriffuraktól, én nem tudtam, hogy a *lopott ökröt is* ha levágják *be kell jelenteni!*“

Ezután a protokollum bezáratik s a bünös jelenlétében következő ítélet hozatik:

„Miután minden nem kizárólag maga használatára levágott marha fogyasztási-adó alá esik, s a törvény következőleg a lopott s nem lopott marha között különbséget nem tesz, s te — t. i. a bünös — e törvényt kijátszani szándékoztál, azért a törvényileg meghatározott pénzbüntetést az elmulasztott feljelentésért 12 shilling 20 pennyvel azonnal le fogod fizetni.“ S nem engedve neki szabad lábot vagy rést, addig szorongatták az okos atyafit, míg csakugyan mindjárt az említett bünpénzt le nem fizette. — S így járt aztán az atyafi: hogy a levágott lopot ökréért — a nélkül, hogy husát meg is izlelte, vagy legalább a bőrét megtarthatta volna, fogyasztási-adót is fizetett, s lyukba is került.

E történetkéből még az a tanulság is van: hogy ember! ha lopsz is, el ne hagyd az országos, vagy akarom mondani a törvényes utat.

S. F.

Mire való a szivárvány?

Hosszas szárazság idején tartott examen alkalmával, ezen kérdést intézé a jelen volt földesurak egyike a kis zsidófiúhoz.

— Miről való ígéretből adta az Úristen az embereknek a szivárványt?

— Arról való ígéretből adta az Úristen az embereknek a szivárványt, hogy soha thübbet eső nem lesz.

Két Czegléd.

Egy bécsi ház ügynökét leküldötték a magyar Alföldre gabnavásárlások végett, különösen pedig a czegléd-vidéki buzákra nyert utasítást. Az érsekújvári állomáson egy magyar ügynöktársával találkozik s nagy panaszkodva nyilvánítja előtte küldetése nehézségeit.

— Nad paj, nad paj hoid Madarországban van sok város edforma. En is mos nem tudom mellik? . . . Medek Szeklid, de van két Szeklid. Szeklid (Czegléd) itt Pest, Szeklid (Szekelyhid) a Depreczin.

Kakas Márton emléklapjaiból.

= Van egy régi magyar titulaturája a mindenféle ételnemeknek, mely így hangzik : „fölséges töltött káposzta! — méltóságos pörkölt hús! — nagyságos kolbász! — tekintetes túrós galuska! — nemzetes tarhonya! — hallja kend gombóc! — te barátom paszuly! — *geh zum Teufel* spenót!“ Látni ebből, hogy a magyar ember mindenkit érdemei szerint meg tud becsülni.

= Egy jámbor lapszerkesztő ezt a jelentést közölte lapjában : „A névtelen levelek *feltöretlenül* küldetnek vissza“.

= Szokás azt mondani egy némely státusférfinak, ki valamely ujitással nagyon belelovagolt a bajba, hogy tegyen megint mindent abba az állapotba vissza, a mi-ben találta. Erre nagyon jó adoma az egyszeri diáké, a ki kapott egy ócska köpönyeget, azt elvitte a szabóhoz, hogy varrjon belőle neki kabátot. A kabát meglett. Mikor az is elvászott, megint elvitte hozzá, hogy már most szabjon belőle mellényt. A mellény is kitelt. Majd nemsokára a mellényt vitte oda, hogy csináljon belőle — sipkát. — No még azt is ki lehetett valahogy czirkalmazni. Végre aztán, mikor a sipka is viselhetetlenné vált, megint odament a diák a szabóhoz : „ugy-e bár, ez a sipka valaha köpönyeg volt? — „Az ám.“ — „No hát csinálja vissza megint köpönyegnek!“

= A kis gyerek megy sétálni a papájával a városon kívül; egy krumpliföldhöz érnek.

— Nini papa, mik azok az apró halmok?

— Az krumpli, fiam; ez a doktor bácsinak a krumplis földje.

Mennek megint odább; a temetőhöz érnek; a kis fiú ott is lát sorban fekvő halmokat : „papa! ez is a doktor bácsi krumplis földje?“

= Egy jámbor öreg asszonyosság megpillantván theológiát tanuló unokaöcsésének dárdását az utcán, bekocogtatá az ablakon át, s ritka ajándékképpen elküldé általa öcsésének a sokszor ígért igen derék könyvet, melynek czime : „Szentek hegedűje“.

— Vigyed fiam!

A dárdás csak állt az ajtóban.

— Mit vársz még, fiam?

— Hát, instálom, a *hegedűvonót*

= *Pestre* jött egyszer szembeteg fiát látogatni az édes anyja *Komáromból*, s több kalácsfélékkel együtt egy butykost is az asztalra rakott föl, mondván :

— Egy kis *dunavíz* is hoztam magammal orvosságul fiacsám!

= (*Megtörtént dolgok*.) A régi időkben történt, hogy egy debreczeni taligásnak egyetlen lova a szeptemberi hosszas esőzés miatt ellágyult Hatvan-utcán a hámból kidőlt s menthetlenül a habarékba fült. Következett a szent Mihály napi vásár s a jó ember kétségbe volt esve, hogy kereset nélkül marad. Vég-reményét egy jó öreg úrba veté, kinek házához bejáratos volt. Ettől kért kölcsön lóvétélre 40 frotot. Az öreg úr hajlandónak mutatkozott a kérést teljesíteni, csupán a hátridőt kívánta tudni; mire a taligás szentül fogadá, hogy az egész summát becsülettel visszafizeti *szent Schlájfer* napkor. A debreczeni naptárban t. i. Salesius Ferencz napját január 29-kén illetéknépen szokás volt feljegyezni : *Sal. Fer.*

R é b u s z .

A 2-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Az egyik nevet, a másik sir.“

Szerkesztői sub rosa.

V. — Mesmerismus és a többiek mind jók, tiszteletpéldányt küldünk, de hova? Ifjabb Ludas Mátvás. Az idősebb Ludas Matyi tolla jobban fog. Veszprémbe. Semmiféle papot nem szabad kómikus helyzetben ábrázolni. Pápára. A két adoma jó. S—y J. küldeménye jó. Kocsra. A küldött adomák közt egy pár igen jó. T. Gyózó. A küldemény nem jutott kezünkhöz. Ttt. Lj. rébusza jó. Bagóí rébusza jó ötlet. F. N. J. úrnak Bécsbe. Buzgalmát kö-

szönjük, a megrendelt lapok most tévedésből ismét Gamingba küldettek, már helyre vannak hozva. Zöldmarczy ötleteinek java megjelent már az Üstökösben és másutt. Kappanfi Gyózó adomáinak egy része jó. A tudós pék valahol már megjelent. Muki elbeszélése nem igen érdekes. Kukoricza János, most már megint jól fújja. Ylahim, rébuszai jók, mi legyen velük? Az adomákat nem használhatjuk.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)